

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku S. Sp. z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem A. M., A. K., Ł. D., H. Sp. z o.o. w W.
o składki na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od S. Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 sierpnia 2015 r., sygn. akt VIII U (...), Sąd Okręgowy w W. zmienił trzy decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oddziału w W. z 12 kwietnia 2013 r., ustalając, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanych A. M., A. K. i Ł. D. u płatnika składek „S.” Sp. z o.o. w W. (poprzednio „I.” Sp. z o.o. w W.) nie wlicza się uzyskanego przez ww. osoby przychodu za okresy szczegółowo wymienione w poszczególnych decyzjach oraz zasądził od strony pozwanej na

rzecz wnioskodawcy kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt III AUa (...), zmienił powyższy wyrok Sądu Okręgowego w W. w ten sposób, że oddalił odwołanie i zasądził od odwołującego „S.” Sp. z o.o. w W. na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 1.855 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Płatnik składek „S.” Sp. z o.o. w W. zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) skargą kasacyjną w części dotyczącej ubezpieczonego Ł. D..

Skargę kasacyjną oparł na następujących podstawach:

A) naruszeniu prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania cywilnego, dalej jako k.p.c.), to jest:

1) art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) oraz art. 8 ust. 2a tej ustawy w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1793 ze zm.) przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych znajduje zastosowanie także w sytuacji, gdy:

(1) pomiędzy pracodawcą (S. Sp. z o.o.) ubezpieczonego (i innych zleceniobiorców) a podmiotem trzecim (H. Sp. z o.o.) nie istniała żadna zмова mająca na celu zawarcie umów cywilnoprawnych przez H. Sp. z o.o. z pracownikami pracodawcy (S. Sp. z o.o.) po to, aby zminimalizować obciążenia pracodawcy (S. Sp. z o.o.) z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, czego potwierdzeniem jest chociażby to, że w okresie wykonywania umów cywilnoprawnych przez ubezpieczonego (i innych zleceniobiorców) pracodawca (S. Sp. z o.o.) nie zaniechał udzielania im podwyżek wynagrodzeń i awansów w ramach stosunku pracy zwiększających podstawy wymiaru składek i tym samym zwiększających kwoty składek odprowadzanych przez pracodawcę,

(2) z samych tylko efektów czynności wykonywanych przez ubezpieczonego (i innych zleceniobiorców) na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych ze

spółką H. Sp. z o.o. pracodawca (S. Sp. z o.o.) nie jest w stanie w żaden sposób skorzystać,

(3) efekty czynności wykonywanych przez ubezpieczonego (i innych zleceńbiorców) na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych ze spółką H. Sp. z o.o. nie stanowią finalnego efektu (produktu), z którego korzysta pracodawca (S. Sp. z o.o.), bowiem ów finalny efekt w postaci Zintegrowanego Systemu Informatycznego S. (ZSI S.) wytworzony został dopiero przez spółkę H.s Sp. z o.o. wskutek podjęcia bez udziału ubezpieczonego i innych zleceńbiorców szeregu czynności prowadzących do powstania ZSI S., czyli w sytuacji, gdy nie mamy do czynienia z bezpośrednim korzystaniem przez pracodawcę z finalnego efektu (produktu) umowy cywilnoprawnej, a co najwyżej pośrednim,

(4) z wytworzonego dopiero przez podmiot trzeci (H.s Sp. z o.o.) finalnego efektu w postaci ZSI S., niebędącego wprowadzie finalnym efektem (produktem) czynności ubezpieczonego i innych zleceńbiorców, może jednocześnie korzystać w takim samym zakresie nie tylko pracodawca ubezpieczonego (S. Sp. z o.o.), ale mogą także korzystać inne podmioty niebędące pracodawcami ubezpieczonego w nieograniczonej liczbie, zarówno należące do G., jak nienależące do G. (jeżeli chodzi o spółki z G., to według stanu na styczeń 2010 r. z systemu S. korzystały 24 spółki, a według stanu z dnia sporządzenia skargi kasacyjnej z systemu S. korzysta już 60 spółek z G., natomiast jeżeli chodzi o podmioty spoza G., to na dzień sporządzenia skargi kasacyjnej system S. jest używany w około 16 podmiotach spoza G.);

2) art. 8 ust. 2a i art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 8 ust. 2a i art. 18 ust. 1a tej ustawy w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez ich błędną wykładnię przyjmującą, że przychód z umowy cywilnoprawnej osiągnięty przez osobę uznawaną za pracownika na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uwzględnia się w podstawie wymiaru składek wykazywanej przez pracodawcę tej osoby, to jest podmiot, z którym osoba ta pozostaje w stosunku pracy (tak ciągle uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., sygn. akt II UZP 6/09), a nie w podstawie wymiaru składek wykazywanej przez zleceniodawcę, to jest podmiot, z którym osoba ta zawarła

umowę cywilnoprawną i w konsekwencji, że składkę od tak obliczonej podstaw powinien odprowadzić pracodawca, a nie zleceniodawca;

3) art. 65 § 2 Kodeksu cywilnego przez wadliwą wykładnię pkt 2 preambuły umowy zlecenia przyjmującą, że spółka H. Sp. z o.o. zawarła umowę zlecenia z ubezpieczonym ze względu na zatrudnienie ubezpieczonego w jednej ze spółek z G., to jest u płatnika składek (wówczas S. Sp. z o.o., ówczesnie I. Sp. z o.o.);

4) art. 2 Konstytucji przez wykładnię art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w sposób naruszający zasadę demokratycznego państwa prawnego, w tym zasadę proporcjonalności oraz zasadę poprawnej legislacji, albowiem prezentowana przez Sąd II instancji wykładnia nakłada na płatnika składek obowiązki niemożliwe do wypełnienia w praktyce, jak i w świetle obowiązujących przepisów prawa;

5) art. 65 ust. 1 Konstytucji i wynikającą zeń zasadę wolności pracy;

6) art. 32 Konstytucji przez nierówne traktowanie podmiotów wykonujących umowy cywilnoprawne;

7) art. 84 i art. 217 Konstytucji przez domniemywanie na podstawie nieprecyzyjnie sformułowanego przepisu prawa, tj. art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, istnienia ciężarów publicznoprawnych w odniesieniu do płatnika składek, które nie są przewidziane w ustawie.

B) naruszeniu przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), to jest:

1) art. 381 k.p.c. i art. 382 k.p.c., a także art. 217 § 1 i § 2 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 zdanie 1 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez:

(1) pominięcie wniosku dowodowego płatnika składek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego,

(2) pominięcie dowodów załączonych przez płatnika składek do pism procesowych płatnika składek z dnia 26 stycznia 2015 r., z dnia 23 marca 2015 r., z dnia 9 lipca 2017 r., z dnia 10 listopada 2015 r. (odpowiedź na apelację), z dnia 15 maja 2017 r. oraz z dnia 30 czerwca 2017 r.;

2) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zdanie 1 k.p.c. przez:

(1) sformułowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób niepozwalający na ocenę trafności wywodów Sądu II instancji co do zastosowania

prawa materialnego w związku z niedostatecznie jasno ustalonym stanem faktycznym,

(2) niezawarcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowych okoliczności i przesłanek, którymi kierował się Sąd II instancji przy ustaleniu, że ubezpieczony na podstawie umowy zlecenia zawartej z H. Sp. z o.o. wykonywał pracę na rzecz swojego pracodawcy, to jest S. Sp. z o.o., a nie na rzecz zleceniodawcy, to jest H. Sp. z o.o.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ:

1) istnieje potrzeba wykładni art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych budzącego poważne wątpliwości a także wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) w zakresie dotyczącym skutków uznania za pracownika w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, osoby wykonującej pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło (ogólnie: umowy cywilnoprawnej) i stosowania tego przepisu w sytuacji, gdy:

(1) efekty czynności wykonywanych przez daną osobę na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej z podmiotem trzecim nie stanowią finalnego efektu (produktu), z którego korzysta pracodawca tej osoby, ale ten finalny efekt (produkt), z którego korzysta pracodawca tej osoby, wytwarza dopiero podmiot trzeci z wykorzystaniem szeregu innych czynności podejmowanych już bez udziału tej osoby, czyli w sytuacji, gdy nie mamy do czynienia z bezpośrednim korzystaniem przez pracodawcę z finalnego efektu (produktu) umowy cywilnoprawnej, a co najwyżej pośrednim - przez bezpośrednie korzystanie przez pracodawcę z produktu wytworzonego przez podmiot trzeci z wykorzystaniem szeregu innych czynności podejmowanych już bez udziału pracownika tego pracodawcy,

(2) z wytworzonego przez podmiot trzeci finalnego efektu (produktu), o którym mowa w pkt (1), może jednocześnie korzystać w takim samym zakresie nie tylko pracodawca osoby wykonującej czynności na podstawie umowy cywilnoprawnej, ale mogą także korzystać inne podmioty niebędące pracodawcami tej osoby;

2) istnieje potrzeba wykładni art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, budzącego poważne wątpliwości, a także wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) w zakresie dotyczącym ustalenia, czy przychód z umowy cywilnoprawnej osiągnięty przez osobę uznawaną za pracownika na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uwzględnia się, zgodnie z art. 18 ust. 1a tej ustawy, w podstawie wymiaru składek wykazywanej przez pracodawcę tej osoby, to jest podmiot, z którym osoba ta pozostaje w stosunku pracy (tak ciągle uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., sygn. akt II UZP 6/09), czy zlecniodawcę, to jest podmiot, z którym osoba ta zawarła umowę cywilnoprawną i w konsekwencji, czy składkę od tak obliczonej podstawy powinien odprowadzić pracodawca, czy zlecniodawca,

3) istnieje potrzeba wykładni budzącego poważne wątpliwości, a także wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 38 ust. 1 i art. 83 ust. 1 pkt 1 tej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 83 ust. 1 pkt 3 tej ustawy w zakresie dotyczącym tego, czy organ rentowy przyjmując za materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych powinien w pierwszej kolejności rozstrzygnąć decyzją administracyjną sam obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, czyli wydać decyzję w przedmiocie podlegania danej osoby u pracodawcy ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy cywilnoprawnej zawartej z podmiotem trzecim, o której to decyzji mowa w art. 38 ust. 1 i art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a dopiero po uprawomocnieniu się tej decyzji wydać decyzję w przedmiocie podstawy wymiaru składek, o której to decyzji mowa w art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, czy też może od razu rozstrzygnąć sprawę decyzją w przedmiocie podstawy wymiaru składek;

4) w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), wymagające ustalenia:

(1) czy art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stosuje się także w sytuacji, gdy efekty czynności wykonywanych przez daną osobę na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej z podmiotem trzecim nie stanowią

finalnego efektu (produktu), z którego korzysta pracodawca tej osoby, ale ten finalny efekt (produkt), z którego korzysta pracodawca tej osoby, wytwarza dopiero podmiot trzeci z wykorzystaniem szeregu innych czynności podejmowanych już bez udziału tej osoby, czyli w sytuacji, gdy nie mamy do czynienia z bezpośrednim korzystaniem przez pracodawcę z finalnego efektu (produktu) umowy cywilnoprawnej, a co najwyżej pośrednim,

(2) czy art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stosuje się także w sytuacji, gdy z wytworzonego przez podmiot trzeci finalnego efektu (produktu), o którym mowa w pkt (1), może jednocześnie korzystać w takim samym zakresie nie tylko pracodawca osoby wykonującej czynności na podstawie umowy cywilnoprawnej, ale mogą także korzystać inne podmioty niebędące pracodawcami tej osoby, a jeżeli tak, to czy przychód osiągnięty przez tę osobę z tej umowy cywilnoprawnej zwiększa podstawę wymiaru składek tylko u pracodawcy w całości, czy też tylko w części i w jakiej części,

(3) czy przychód z umowy cywilnoprawnej osiągnięty przez osobę uznawaną za pracownika na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uwzględnia się, zgodnie z art. 18 ust. 1a tej ustawy, w podstawie wymiaru składek wykazywanej przez pracodawcę tej osoby, to jest podmiot, z którym osoba ta pozostaje w stosunku pracy (tak ciągle uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., sygn. akt II UZP 6/09), czy zlecniodawcę, to jest podmiot, z którym osoba ta zawarła umowę cywilnoprawną i w konsekwencji, czy składkę od tak obliczonej podstawy powinien odprowadzić pracodawca, czy zlecniodawca,

(4) czy organ rentowy przyjmując za materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych powinien w pierwszej kolejności rozstrzygnąć decyzją administracyjną sam obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, czyli wydać decyzję w przedmiocie podlegania danej osoby u pracodawcy ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy cywilnoprawnej zawartej z podmiotem trzecim, o której to decyzji mowa w art. 38 ust. 1 i art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a dopiero po uprawomocnieniu się tej decyzji wydać decyzję w przedmiocie podstawy wymiaru składek, o której to decyzji mowa w art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie

ubezpieczeń społecznych, czy też może od razu rozstrzygnąć sprawę decyzją w przedmiocie podstawy wymiaru składek.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej ubezpieczonego Ł. D. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w W. (art. 398¹⁵ § 1 zdanie 1 k.p.c.),

2) ewentualnie - w razie uznania, że podstawa skargi kasacyjnej w postaci naruszenia przepisów postępowania okazała się nieuzasadniona, a podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona - o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej ubezpieczonego Ł. D. i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy przez oddalenie w tym zakresie apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Skarżący wniósł o rozpoznanie sprawy na rozprawie ze względu na występowanie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398¹¹ § 1 zdanie 1 k.p.c.), a także o przedstawienie na podstawie art. 398¹⁷ k.p.c. i art. 59 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.) do rozstrzygnięcia składowi siedmiu sędziów Sądu Najwyższego wymienionych zagadnień prawnych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o:

1. wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak spełnienia ustawowych przesłanek określonych przepisem art. 398⁹ § 1 k.p.c.,

z ostrożności procesowej o:

2. oddalenie skargi kasacyjnej

oraz:

3. zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Organ rentowy wskazał m.in., iż skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w myśl art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podobnie jak nie wykazał, aby konieczna była wykładnia przepisu art. 8 ust. 2a u.s.u.s.

W ocenie organu, strona skarżąca prócz wywodów prawnych dotyczących art. 8 ust. 2a u.s.u.s. nie formułuje w istocie zagadnienia prawnego, które miałyby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a przytaczana argumentacja powiela jedynie stanowiska doktryny w kwestii zastosowania art. 8 ust. 2a u.s.u.s. i konstrukcji tej regulacji, która to w dotychczasowym dorobku orzecznictwa Sądu Najwyższego zostały już jasno i precyzyjnie omówione, a wszelkie wątpliwości dotyczące wykładni tegoż przepisu i jego zastosowania - rozstrzygnięte. Ponadto, nie sposób nie stwierdzić, iż brak jest w uzasadnieniu wniosku argumentacji wskazującej, aby kwestia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przez Sąd Najwyższy miała np. sprzyjać rozwojowi prawa i wnieść swoistą nową jakość do dorobku judykatury.

Nadto uwzględniając dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego w zakresie tytułów ubezpieczeniowych, w tym art. 8 ust. 2a u.s.u.s. oraz treść wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, organ rentowy stwierdził, że zagadnienie przedstawione w skardze kasacyjnej po pierwsze nie ma cechy nowości, a po drugie nie wymaga żadnej interpretacji, a nadto treść przepisów powoływanych w uzasadnieniu wniosku nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie.

W opinii organu rentowego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej jawi się jako nieodpowiadający regułom jego redakcji i w istocie zmierza jedynie do negowania podstaw rozstrzygnięcia przyjętego przez Sąd II Instancji przy wyrokowaniu. Ponadto, wykładnia art. 8 ust. 2a u.s.u.s. jest jednoznaczna i brak jest podstaw do przyjęcia, iż występują wątpliwości przy rozstrzyganiu sprawy na kanwie ww. przepisu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wykładnia art. 8 ust. 2a u.s.u.s., dotychczas szeroko zaprezentowana w orzecznictwie, jest jednoznaczna, w związku z czym nie można uznać, że ww. przepis wywołuje wątpliwości interpretacyjne. Należy zatem stwierdzić, że na kanwie niniejszej sprawy nie występuje potrzeba, ani tym bardziej konieczność ponownego dokonania wykładni powyższego przepisu przez Sąd Najwyższy w obecnym składzie, czy też rozstrzygnięcia problemów prawnych przedstawionych

przez skarżącego. Przyjmuje się, że nie ma podstaw dla powoływania się na wątpliwości, jeżeli w danej kwestii Sąd Najwyższy dokonał już wykładni przepisów prawa, a nie doszło do zmiany stanu prawnego, ani do istotnej zmiany okoliczności faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005 r., I UZP 3/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 253).

Ponadto, problemy prawne sformułowane przez skarżącego nie posiadają waloru istotności. Można odnieść wrażenie, że prowadzą jedynie do zakwestionowania niekorzystnego dla strony rozstrzygnięcia. Takie działanie wnoszącego skargę kasacyjną nie może być zaakceptowane choćby dlatego, że skarga kasacyjna nie jest kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2018 r., I UK 393/17, niepublikowane).

W niniejszej sprawie szczególnie istotne jest jednak, że sformułowania użyte przez skarżącego zarówno we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i samych zarzutach skargi kasacyjnej, świadczą o kwestionowaniu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd II instancji. Skarżący powołując się na naruszenia przepisów prawa materialnego i postępowania w istocie dąży do wykazania, iż - wbrew temu, co ustalił Sąd Apelacyjny - beneficjentem całości pracy wykonanej na podstawie umowy cywilnoprawnej, której sprawa dotyczy, nie jest pracodawca, tj. S. Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Odnośnie do powyższego skarżący konsekwentnie utrzymywał, iż kto inny jest beneficjentem „produktu finalnego”, a kto inny „pośredniego”. Zauważyć natomiast trzeba, iż kwestionowanie stanowiska Sądu w tym zakresie - do którego, jak już wyżej wskazano, sprowadzają się rozważania zawarte w skardze kasacyjnej - stanowi nieuprawnioną polemikę z poczynionymi przezeń ustaleniami. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie jest właściwy do badania prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd

drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Ustrojową funkcją Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, niepublikowane; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, LEX nr 1102310).

Tożsame rozstrzygnięcie zapadło dnia 28 listopada 2018 r. w analogicznej sprawie o sygn. akt II UK 523/17 (LEX nr 2605557). Inaczej zaś rozstrzygnął Sąd Najwyższy w również zbliżonej sprawie o sygn. akt II UK 477/17 – dnia 22 listopada 2018 r. skarga została przyjęta do rozpoznania. Jednakże wyrokiem z dnia 17 stycznia 2019 r. (niepubl.) Sąd orzekł o jej oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.